

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 190/07-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. júla 2007 predbežne prerokoval sťažnosť P., s. r. o., so sídlom K., zastúpenej advokátom JUDr. I. H., Advokátska kancelária, K., ktorou namieta porušenie svojho práva zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 205/2005, a takto

rozhodol:

Sťažnosť P., s. r. o., o d m i e t a pre jej neprípustnosť.

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. februára 2007 doručená sťažnosť P., s. r. o., so sídlom K. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho práva zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 205/2005.

Zo sťažnosti a jej príloh okrem iného vyplýva, že sťažovateľka podala 21. novembra 2005 okresnému súdu žalobu o vypratanie bytu. V predmetnom konaní nedošlo až do podania sťažnosti ústavnému súdu k nariadeniu pojednávania.

Sťažovateľka využila právo podať sťažnosť na prieťahy v konaní podľa § 62 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o súdoch“). Táto sťažnosť bola doručená okresnému súdu 17. januára 2007.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu

jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Špecifickosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy teda spočíva okrem iného aj v tom, že k jej podaniu môže zásadne dôjsť až subsidiárne. Zmysel a účel zásady subsidiarity vyplýva aj z toho, že ochrana ústavnosti nie je a ani z povahy veci nemôže byť iba úlohou ústavného súdu, ale je takisto úlohou všetkých orgánov verejnej moci, predovšetkým všeobecného súdnictva. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti inštitucionálny mechanizmus, ktorý nastupuje až v prípade zlyhania všetkých ostatných.

Ústavný súd v súlade s princípom subsidiarity svojej právomoci podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde v danej veci skúmal, či sú splnené podmienky na konanie pred ním.

Ústavný súd pripomína, že v takom konaní, v ktorom sa sťažovateľka domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, považuje za účinný prostriedok nápravy postupu všeobecného súdu sťažnosť podľa § 62 zákona o súdech.

Keďže sťažnosť sťažovateľky bola ústavnému súdu doručená 2. februára 2007, teda 16. deň po podaní sťažnosti na postup okresného súdu, možno túto sťažnosť vyhodnotiť ako formálnu, pretože nevytvára dostatočný priestor na to, aby predseda okresného súdu mohol prijať účinné opatrenia na odstránenie prietáhov v konaní. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje aj na to, že v súlade s § 65 ods. 1 a 2 zákona o súdech má predseda okresného súdu na vybavenie sťažnosti 30-dňovú lehotu, ktorá v závažných prípadoch môže byť aj predĺžená. Ústavný súd v nadväznosti na to konštatuje, že sťažovateľka podala ústavnému súdu sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy bez toho, aby vyčkala na uplynutie uvedenej zákonnej lehoty na vybavenie sťažnosti orgánom štátnej správy okresného súdu.

Formálne uplatnenie sťažnosti na prietahy v konaní orgánu štátnej správy súdov ústavný súd štandardne považuje za dôvod na odmietnutie sťažnosti, ktorou sa namieta

porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (m. m. IV. ÚS 278/04, IV. ÚS 306/04, IV. ÚS 74/05).

Vzhľadom na uvedené zistenia ústavný súd rozhodol tak, že sťažnosť sťažovateľky odmietol pre jej neprípustnosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. júla 2007